

Kultúra-zene

Skót fenevadak bibliai névvel - Budapesten turnézik a Nazareth

Budapest, 2009. április 7., kedd (MTI) - A Magyarországon már elég régóta otthonosan mozgó - s április 24-én a budapesti Diesel Clubban fellépő - skót hard rock formáció, a Nazareth tavaly ünnepelte negyvenedik születésnapját: ami már nemcsak whiskyben, hanem a rock and rollban is vitán felül tiszteletet parancsoló értéknek számít.

A fenevaddá nyilvánításhoz a világ más pontjain persze talán nem számítana elég keménynek, elég harapósna a Nazareth zenéje, amelybe a nyolcvanas évektől kezdve a balladisztikus hangvétel formájában némi ellágyulás is beopta magát - de Magyarországon az 1983-as pilisborosjenői Fenevad Fesztivál óta változatlanul kijárhat nekik ez a megtisztelő titulus.

A Nazareth akkor a filmforgatással is egybekötött, amúgy félig-meddig káoszba torkolló produkció nyugati sztárvendégeként alaposan bepillantatható a létező szocializmus csikorgó működésének kulisszatitkaiba, de azóta már kétezres évekre megérkező magyar fővárosba is rendszeresen el-ellátogattak. Legutóbb - 2004-ben - a Petőfi Csarnokban léptek fel, s most egy Városliget után a Népligetet is megnézik, s behangosítják maguknak.

A legújabb budapesti koncert szerencsére nem egy öregedő társulat sokadik fellépése: fáradtságnak nyoma sem lehet a produkcióban, már csak azért sem, mert a banda 2008-ban Newz címmel egy friss stúdióalbummal is kirukkolt - bizonyítandó, hogy nemcsak skót whisky, hanem spiritusz is akad még bőven az életükben.

Ez az elpárologni sehogya sem akaró spiritusz is hasonlóná teszi őket a Budapestet szintén szorgosan látogató hard rock legendához, a Deep Purple-höz, amelyet rendre szokás felemlgetni a Nazarethről szólva. Ennek a korai Nazareth-hangzás és a korai Deep Purple-hangzás rokonságán túl több jó oka is akadhat még: az 1968-ban alakult skót csapat 1972-ben ugyanis már a Deep Purple előzenekaraként turnézott, s igazi áttörésüket, az 1973-as Ramazamanaz című albumot már a DP basszusgitárosa, Roger Glover menedzselte. Ekkor vette kezdetét egyébként a banda első fénykorszaka, amelyet aztán a 74-es Loud 'n' Proud több slágerlistás helyezése is jól jelez. Innentől fogva az énekes, Dan McCafferty karakteres - hol tisztán csengő, hol kellően érdes - hangja az állandóságot, a számos tagcsere pedig a kísérletező kedvet mutatja fel a bandában.

1978-ban a zenekar úgy döntött, hogy a még profibb megszólalás érdekében, Zal Cleminson személyében újabb gitárost szerződtetnek. Ez a felállás nem volt hosszú életű. 1982-ben, a mindössze két éve érkezett Cleminson helyét Billy Rankin vette át, John Locke billentyűs csatlakozásával pedig már hat tagúra bővült a zenekar. A következő években folyamatosná váltak a tagcserek. A nyolcvanas években kevésbé kemény, balladisztikusabb hangvételű felvételeket készítő csapat a "két gitár-billentyűs hangszerek" felállás után előbb az "egy gitár-billentyűs hangszerek", majd ismét a lecsupaszított, "egy gitáros" verzióval próbálkozott, melyet követően, a kilencvenes években ismét visszatértek a színpadra a billentyűs hangszerek. Ezekben a személyi változásokkal tarkított időkben a Dan McCafferty, Pete Agnew és Darrell Sweet alkotta trió jelentette a csapatban az állandóságot. Ez a trió 1999-ben megbomlani kényszerült: a zenekar amerikai turnéja közben Darrell Sweet dobos - aki akkor a zenekar menedzserként is dolgozott - szívrohamban meghalt. Helyére a basszusgitáros Pete Agnew fia, Lee érkezett, aki a mai napig is tagja a Nazarethnek.

A jelenleg Jimmy Murisson gitárossal együtt éppen kvartettben felálló gárda Budapesten az új stúdióalbum számai mellett várhatóan a patinás régi toplistás nótákat - így például a Broken Down Angelt vagy a Bad Bad Boy - is lenyomja.